

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2830/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.V.10.023/2025/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Pál Péter ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Az indítvány arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg – a Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma 21.M.70.416/2022/69. számú, valamint a Fővárosi Ítéletábrla, mint másodfokú bíróság 1.Mf.31.195/2024/7. számú ítéletére kiterjedően – a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv.V.10.023/2025/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat. Az indítványozó az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) bekezdése, I. cikk (3) bekezdése, és a B) cikk (1) bekezdése sérelmére hivatkozott.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügynek az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma által megállapított tényállása lényege szerint az indítványozó (a támadott ítéletek alapjául szolgáló munkajogi per felperese) ügyfélkapcsolati szakelődő munkakörben állt az alperes alkalmazásában 37 éven át. A 2021-es évtől kezdve az indítványozónak egyre több konfliktusa akadt a felettesével, munkatársaival és az utasokkal is, vele szemben több fegyelemsértés miatt indult eljárás, fegyelmi büntetésben is részesült. 2022 májusában személyes meghallgatás keretében lehetőséget biztosítottak számára arra, hogy a korábbi esetekkel kapcsolatban kifejthesse álláspontját, az indítványozó azonban nem kívánt észrevételt tenni. A munkáltató 2022. május 23. napján felmondással megszüntette az indítványozó munkaviszonyát. A felmondás indokolásában rögzített több konkrét eseményt, amikor az indítványozó nem tett eleget a munkaköri leírásában

foglaltaknak, illetve azt, hogy felhívás ellenére nem jelentette be, hogy további munkavégzésre irányuló jogviszonyt létesített. A munkáltatói döntés meghozatalánál súlyosbító körülményként értékelték, hogy a munkáltató több esetben is alkalmazott vele szemben munkáltatói intézkedést. Rögzítették, hogy az indítványozót felettese szóban többször figyelmeztette az utasítások és egyéb szabályok betartására, például az egyenruha viselésére, az utasokkal való helyes viselkedésre, a munkatársaival való folyamatos viták és nézeteltérések elkerülésére. Az indítványozó a munkaköri leírásában szereplő feladatokat több alkalommal megkérdőjelezte, azokat nem akarta elvégezni. Együttműködési kötelezettségének több alkalommal, folyatódólagosan nem tett eleget, hátráltatta a munkavégzést, nem az utasítások és szabályok szerint végezte munkáját és nem az általában elvárható magatartást tanúsította a munkatársaival, vezetőivel, valamint az utasokkal szemben, ez utóbbi kapcsán a munkáltató gazdasági érdekeit és megítélését is veszélyeztetve.

- [3] 1.2. Az indítványozó keresetében a jogellenes jogviszony megszüntetés folytán a munkaviszony helyreállítását kérte tekintettel arra, hogy az sértette az egyenlő bánásmód követelményét, továbbá elmaradt munkabér és kamatai megfizetésére tartott igényt. Másodlagosan elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítést, valamint emelt összegű végkielégítés megfizetését kérte.
- [4] 1.3. A perben első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma az indítványozó keresetét elutasította. A bíróságnak a perben abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a munkáltató jogszerűen szüntette-e meg az indítványozó munkaviszonyát. Ennek kapcsán a bíróság részletes bizonyítási eljárást folytatott le, vizsgálva a felmondás egyes pontjait (Indokolás [66]–[82]), az egyenlő bánásmód megsértését és a joggal való visszaélést (Indokolás [83]–[89]).
- [5] Az indítványozó fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [6] Az indítványozó felülvizsgálati kérelmét a Kúria nem találta megalapozottnak, így az ítéltáblai ítéletet hatályában fenntartotta. A Kúria ítélete indokolása [33] bekezdése szerint a jogerős ítélet indokolása a törvényi követelményeknek megfelelt, ugyanis tartalmazza, hogy a felmondásban szereplő cselekmények vonatkozásában a becsatolt bizonyítékok, illetve a meghallgatott tanúk vallomása miként támasztja alá az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás helyességét. A Kúria azt is vizsgálta, hogy az eljáró bíróság a mérlegelési körbe vont adatok, a felek személyes előadása, a bizonyítékok megállapítása és azok egybevetése során nem jutott-e nyilvánvalóan helytelen és okszerűtlen következtetésre. A Kúria a rendelkezésre álló iratok alapján megállapította, hogy a jogerős ítélet ilyen hibában nem szenved. Az elsőfokú bíróság igen széles körű bizonyítást folytatott le a felmondás indokolásának valósága és okszerűsége körében és az indítványozó fellebbezése kapcsán ezen bizonyítékokat és az ezek alapján megállapított tényállást a másodfokú bíróság is megvizsgálta.

Részletes magyarázatát adta annak, hogy mely bizonyítékot miként értékelt és azok miként támasztották alá, hogy az indítványozó elkövette a felmondásban terhére rótt cselekményeket. A másodfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az indítványozó által megjelölt tanúk vallomása nem állt ellentétben egymással és az egyéb bizonyítékokkal. Erre figyelemmel a Kúria úgy ítélte meg, hogy a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen értékelte, mérlegelésében a fent kifejtettek szerint logikai ellentmondás nem volt kimutatható (Indokolás [36]-[38]). A kúriai ítélet [41] bekezdése azt is megállapítja, hogy az indítványozó által vitatott cselekménynek (ti. hogy mennyi ideig telefonált) nem volt jelentősége, mivel a felmondás további indokait kétséget kizáróan igazolta a munkáltató, s azok olyan súlyúak voltak, amelyek alapján nem volt elvárható a munkáltatótól a munkaviszony fenntartása. A kúriai döntés elvi tartalma szerint ugyanis több felmondási indok esetén egyetlen indok bizonyítottsága is megalapozhatja az intézkedés jogszerűségét, ha abból okszerűen következik, hogy a munkaviszony a továbbiakban nem tartható fenn.

- [7] 2. Az indítványozó ezt követően nyújtott be alkotmányjogi panaszt az Abtv. 27. §-a alapján – a Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma 21.M.70.416/2022/69. számú, valamint a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Mf.31.195/2024/7. számú ítéletére kiterjedően – a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.V.10.023/2025/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérve az Alaptörvény több rendelkezésére [XXIV. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) bekezdése, I. cikk (3) bekezdése, B) cikk (1) bekezdése] hivatkozással. Indítványát az Alkotmánybíróság főtítkárnak felhívására kiegészítette.
- [8] Az indítványozó szerint a fegyverek egyenlősége elve – így az Alaptörvény XXIV. cikk rendelkezésének – megsértése állapítható meg, mivel a támadott ítéletekben az indítványozó által indítványozott tanúkat ugyan meghallgatta a bíróság, azonban a tanúk vallomását egyetlen alkalommal sem értékelte, illetőleg a tanúvallomások mellőzését egyetlen alkalommal sem indokolta. A lefolytatott munkaügyi per során megállapítható, hogy valamennyi eljáró bíróság csak és kizárólag az alperesi oldal által indítványozott tanúvallomásokat értékelte és hivatkozta meg az ítélet indokolásában. Az indítvány szerint az Alaptörvény XXIV. cikk és XXVIII. cikk rendelkezéseit is sértették a bírósági ítéletek, mert az indítványozó „el volt vágva az érdemi, a tisztességes eljárás követelményeinek megfelelő bizonyítás lehetőségétől.”
- [9] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.

- [10] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani az ügyben első fokon eljáró bírósághoz címezve. Az indítványozó ügyvédje a Kúria döntését 2025. július 31. napján vette át, az alkotmányjogi panaszt 2025. szeptember 25. napján, határidőben terjesztette elő, a főtitkári hiánypótló felhívásnak szintén határidőben tett eleget.
- [11] 3.2. A panasz felhívja az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó rendelkezést [Abtv. 27. §]. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozó a sérelmezett ítélettel zárult ügy felperese volt, s a perben a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette. A kérelmező alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége fennáll.
- [12] 3.3. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pont], hogy a panaszos Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjával összefüggésben következetes az Alkotmánybíróság gyakorlata a tekintetben, hogy alkotmányjogi panasz csak az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének valószínűsítésére alapítható {3386/2020. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [14]; 3550/2021. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [10]; 3138/2022. (IV. 1.) AB végzés, Indokolás [10]}. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján előterjesztett jelen indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget.
- [13] Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének sérelmére alkotmányjogi panasz csak kivételesen, a visszaható hatályú jogalkotás és jogalkalmazás, valamint a felkészülési idő hiánya esetén alapítható {lásd például: 17/2021. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [20]}. Az indítványozó ugyanakkor az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének sérelmét nem a visszaható hatály tilalmával, illetőleg a kellő felkészülési idő követelményével összefüggésben állította, ezért az alkotmányjogi panasz ebben az elemében nem felel meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjából fakadó követelménynek.
- [14] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyancsak nem tartalmaz az alkotmányjogi panaszok elbírálása szempontjából Alaptörvényben biztosított jogot az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése, ekként önmagában nem lehet alapja alkotmányjogi panasznak {lásd például: 3349/2021. (VII. 23.) AB végzés, Indokolás [34]}. Az indítvány tehát ebben az elemében sem teljesíti az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja szerinti követelményt. Jelen pontban kifejtettekre tekintettel az Alkotmánybíróság az indítványnak ezen részét érdemben nem vizsgálta.

- [15] 3.4. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) bekezdése az alkotmányjogi panasz szempontjából Alaptörvényben biztosított jognak tekinthetőek, ekként rájuk (az egyéb feltételek teljesülése esetén) alapozható alkotmányjogi panasz.
- [16] Az Abtv. 52. §-a ugyanakkor kifejezetten rögzíti a határozott kérelem követelményét, amelynek részét képezi az indokolás előterjesztésének a kötelezettsége is [52. § (1b) bekezdés *b*) és *e*) pont]. A határozott kérelem követelménye magába foglalja azt, hogy az alkotmányjogi panasz előadja az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b*) és *e*) pont]. Az indítvány e követelménynek az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését és XXVIII. cikk (1) bekezdését illetően nem tesz eleget.
- [17] Az alkotmányjogi panasz a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog sérelmét egybefonta a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmével, s ekként a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog sérelmére is hivatkozik. A tisztességes hatósági eljáráshoz való jog kapcsán az Alkotmánybíróság a 8/2020. (V.13.) AB határozatban (Indokolás [36]–[42]), összefoglalta a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogról szóló általános gyakorlatát, amely szerint a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés] nem azonosítható a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés]. A tisztességes hatósági eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése] nem áll összefüggésben a jelen esetben az indítványra okot adó ügygel; a bíróságok nem hatósági határozat törvényességének bírósági felülvizsgálata tárgyában jártak el. Az alkotmányjogi összefüggés hiánya az alkotmányjogi panasz ezen eleme elbíráhatóságának akadályá {pl.: 3371/2018. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [15]}.
- [18] A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének vizsgálata kapcsán pedig az állapítható meg, hogy az indítvány konkrét – az állított jogsérelem és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése között alkotmányjogi összefüggést feltáró – alkotmányjogi érvelést nem adott elő. Az alkotmányjogi panasz a bizonyítási eljárást, a bizonyítékok értékelését vitatja, valamint nem ért egyet az ítéletek indokolásaival, ezzel a támadott bírói döntések megállapításainak nem alkotmányossági kritikáját fogalmazta meg. Kifogásai így valójában a bírósági eljárás egészének ismételt felülbírálatára irányulnak, amelyre az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel {lásd például: 3014/2017. (II. 8.) AB végzés, Indokolás [9]}. A bíróság konkrét ügyben folytatott értékelő tevékenysége ezért nem lehet alkotmányossági vizsgálat tárgya. „Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3239/2015. (XII. 8.) AB végzés, Indokolás [16]; 3141/2016. (VI. 29.) AB végzés, Indokolás [31]; 2/2017. (II. 10.) AB határozat, Indokolás [63]}. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja,

hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}.

[19] A fentiek alapján az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, illetve XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában sem felel meg a határozott kérelem feltételeinek.

[20] 4. Az Alkotmánybíróság az indítvány vizsgálata alapján arra a megállapításra jutott, hogy az nem felel meg az alkotmányjogi panaszok befogadhatóságával szemben támasztott követelményeknek, ezért az alkotmányjogi panasz befogadását az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h*) pontjára figyelemmel visszautasította.

Budapest, 2026. május 19.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró